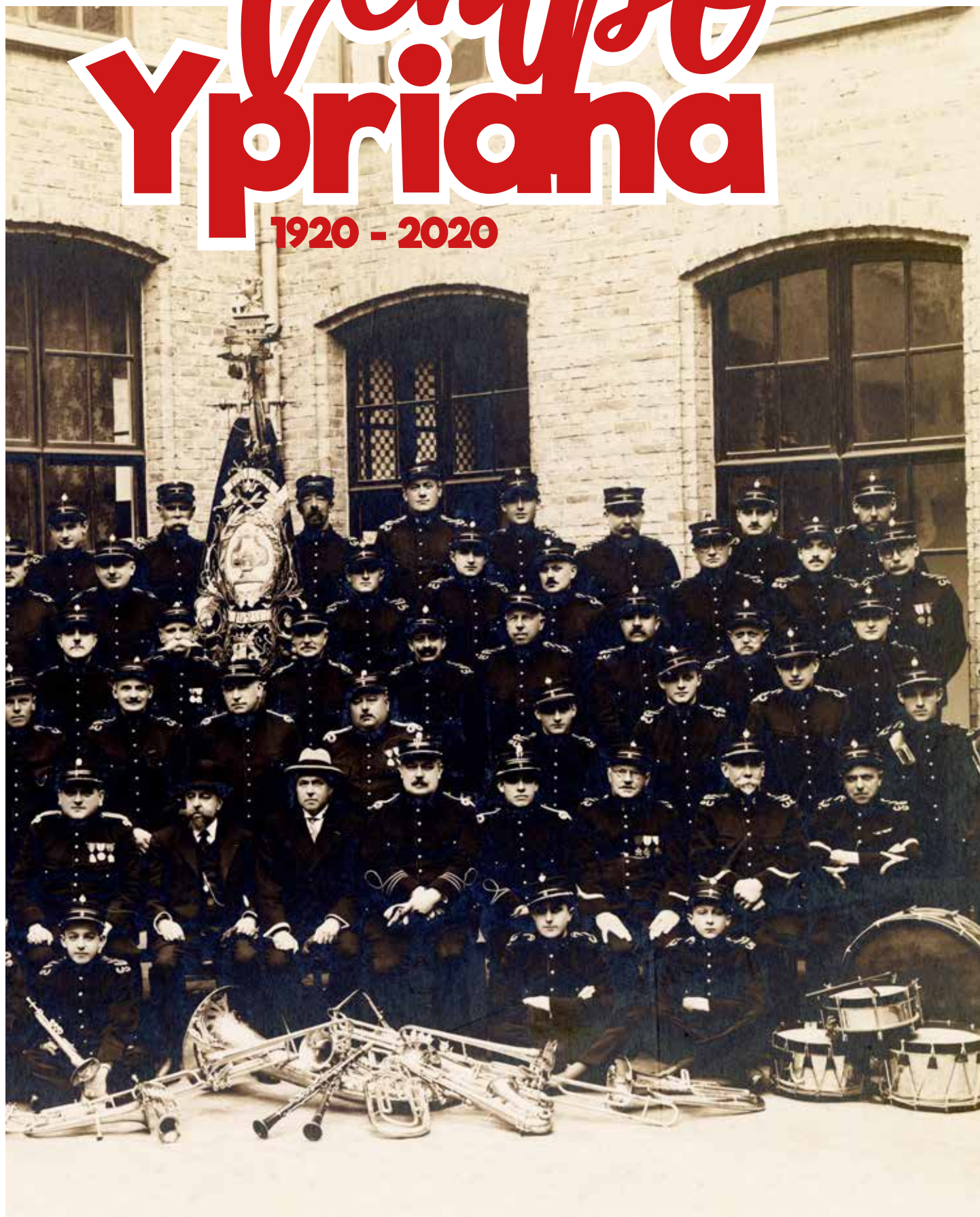

N° 1
jan 2020

Y
PRIANA

Tempo Ypriana

1920 - 2020

1924 ||: Eerste uniform Ypriana

Weinig jubileums spreken zo tot de verbeelding als een honderdste verjaardag. De tijdsspanne van een eeuw is net iets langer dan een mensenleven, maar toch kort genoeg om voeling te hebben met de tijd waarin het ooit allemaal begon. In het geval van Ypriana is die begintijd historisch interessant omdat onze vereniging verrees uit de assen van de Eerste Wereldoorlog. De geschiedenis van Ypriana is dus ook de geschiedenis van een stad die zichzelf opnieuw moest uitvinden, een verhaal van creativiteit, veerkracht en vastberadenheid. Op het moment dat leper langzaam de rug rechtte, vonden mensen ook opnieuw tijd, energie, en vooral goesting om samen muziek te maken.

De voorbije honderd jaar groeide Ypriana uit tot een vaste waarde in de wereld van de blaasmuziek. Ons orkest staat met één been stevig in de traditie, terwijl het andere been altijd klaar staat om een stap richting de toekomst te zetten. Wanneer we beslisten om een publicatie te wijden aan deze bijzondere

verjaardag, bleek dan ook al gauw dat het origineler en vernieuwender mocht zijn dan een klassiek boek. Ik ben dan ook heel trots en dankbaar dat ik deze woorden mag schrijven in het eerste van vier flitsende magazines die doorheen het hele feestjaar verspreid worden in en rond leper. In de volgende pagina's gaan geschiedenis en actualiteit hand in hand, verweven met interviews en af en toe een flinke dosis humor. Kortom, een weerspiegeling van wat Ypriana zelf is. Alle artikels uit deze magazines worden op het einde van het jaar gebundeld in een luxe verzameleditie, voor wie toch graag een boek ter hand neemt.

De geschiedenis van een vereniging is een veelheid van persoonlijke geschiedenissen die elkaar doorkruisen. De voorbije eeuw bouwden honderden Yprianisten mee aan wat Ypriana vandaag betekent, en dat is heel wat. Ypriana is dan ook een werkwoord, maar Ypriana is vooral liefde. Liefde voor de muziek, liefde voor elkaar, liefde voor onze vereniging. Wij hebben de eer en het geluk Yprianist te mogen zijn in dit bijzondere feestjaar. Met deze publicatie blikken we liefdevol terug op ons verleden, terwijl we hard blijven werken aan de toekomst.

Klaas Coulembier
Voorzitter

Tempo Ypriana

Velen zijn wellicht vertrouwd met termen zoals crescendo, forte, piano of a capella. Allemaal muziektermen die gewoon al door ze uit te spreken als muziek in de oren klinken.

Italië was lange tijd de bakermat voor de geschreven muziek, en daarom is het Italiaans tot op vandaag de voertaal op partituren.

Ook het tempo van de muziek wordt aangeduid met Italiaanse woorden. Er zijn verschillende tempi, gaande van lentissimo tot prestissimo.

Tempo betekent letterlijk tijd, en dat is waar ons vierdelig magazine over gaat. Tijd, verleden, heden en toekomst van onze harmonie die er een tempo van honderd jaar op heeft zitten.

Neem de tijd om deze Tempo op je eigen tempo te lezen, en mocht je iets willen herlezen, start dan da capo.

Peter Lacante

/ colofon

Magazine n.a.v. 100-jarig bestaan van Koninklijke Harmonie Ypriana v.u.: Klaas Coulembier

redactie:
Klaas Coulembier, Mattie Archie,
Goedele Thoma, Frederik Leroy,
Peter Lacante

eindredactie:
Peter Lacante

fotografie:
eigen archief, Ilse Vandamme,
Westhoek Verbeeldt, Stadsarchief

druk:
Lowyck - Oostende

/ fa nmail van onze i do len

Doorheen de jaren deelden we al vele keren het podium met tal van artiesten. Telkens is dit een unieke ervaring voor ons, maar zeker ook voor de artiesten zelf. Veelal treden zij op met hun eigen muzikanten, maar een 80-koppig orkest achter zich zitten hebben bezorgt menig artiest eveneens kippenvel.

Na de recente Great War Rembered-herdenkingsconcerten had ik in de kathedraal van Ieper een gesprek met Luka Bloom, de Ierse singer-songwriter die samen met ons op het podium stond en er enkele aangrijpende nummers bracht die tot bezinning oproepen over wat oorlog met de mens en het mensdom doet.

Nog voor ik onze babbel kon starten, stapte een Ierse bezoeker op ons af en feliciteerde Luka Bloom met zijn optreden met de woorden: "U vertegenwoordigt Ierland op het hoogste niveau." Een compliment dat wel kan tellen!

Als singer-songwriter voelt het wellicht vreemd om met een heel orkest en koor op te treden?

"Het is een grote eer om hier in Ieper te zijn, en te mogen optreden met dit prachtig koor en orkest. Het doet vooral mijn nummers eer aan, en ik kan amper wachten om opnames te horen van mijn liederen. Normaal bestaan mijn optredens uit enkel mezelf en het publiek."

Maar speel je dan liever alleen, of toch met een band achter je?

"Ik hou van elke ervaring die op mijn pad komt. De gelegenheid die ik krijg om met deze mensen te mogen zingen is fantastisch, maar het is evenzeer fantastisch om alleen te zingen en mijn verhalen te vertellen aan mensen. Ik kan dan kiezen wat ik zing en het biedt me de mogelijkheid om te improviseren. Maar optreden in de kathedraal met zoveel muzikanten en koorleden is uniek en gebeurt niet vaak in mijn leven."

Waaruit haal je inspiratie voor je muziek?

"Ik denk altijd na over oorlog, over mensen, over het leven en de wereld. Dat is een deel van mijn werk. Wat wil ik vertellen over deze wereld, wat wil vertellen over mensen. Hoe kan ik helpen om met mijn muziek een verschil te maken want dat is belangrijk in het leven: we moeten allemaal zoeken naar een weg die een verschil maakt in het leven."

Zou je overwegen om nog eens met ons te musiceren?

"Als ik uitgenodigd word om nog eens te zingen met dit koor en orkest dan zal ik er zijn!"

Ypripria bestaat 100 jaar. Wat wens je hen toe?

"Doe voort zoals jullie bezig zijn! Blijf mensen vertellen hoe afschuwelijk oorlog is. Blijf mensen vertellen dat oorlog voor niets een oplossing biedt. Elke oorlog is een mislukking van de mensheid. Wat jullie doen in Ieper is mensen hoop geven dat de wereld vervuld kan worden met vrede en liefde en minder oorlog."

Vind je dat we de Eerste Wereldoorlog moeten blijven herdenken dan, zelfs nu die meer dan 100 jaar achter ons ligt?

"Zeker, want we leren allen zeer traag. De mensheid leert traag, dus is het nodig het verhaal van het oorlogsleed te blijven herhalen, en mensen hoop te geven voor de toekomst."

Ieper, 1920. De stad ligt nog steeds haar wonden van het trauma dat ze opliep tijdens de Grote Oorlog.

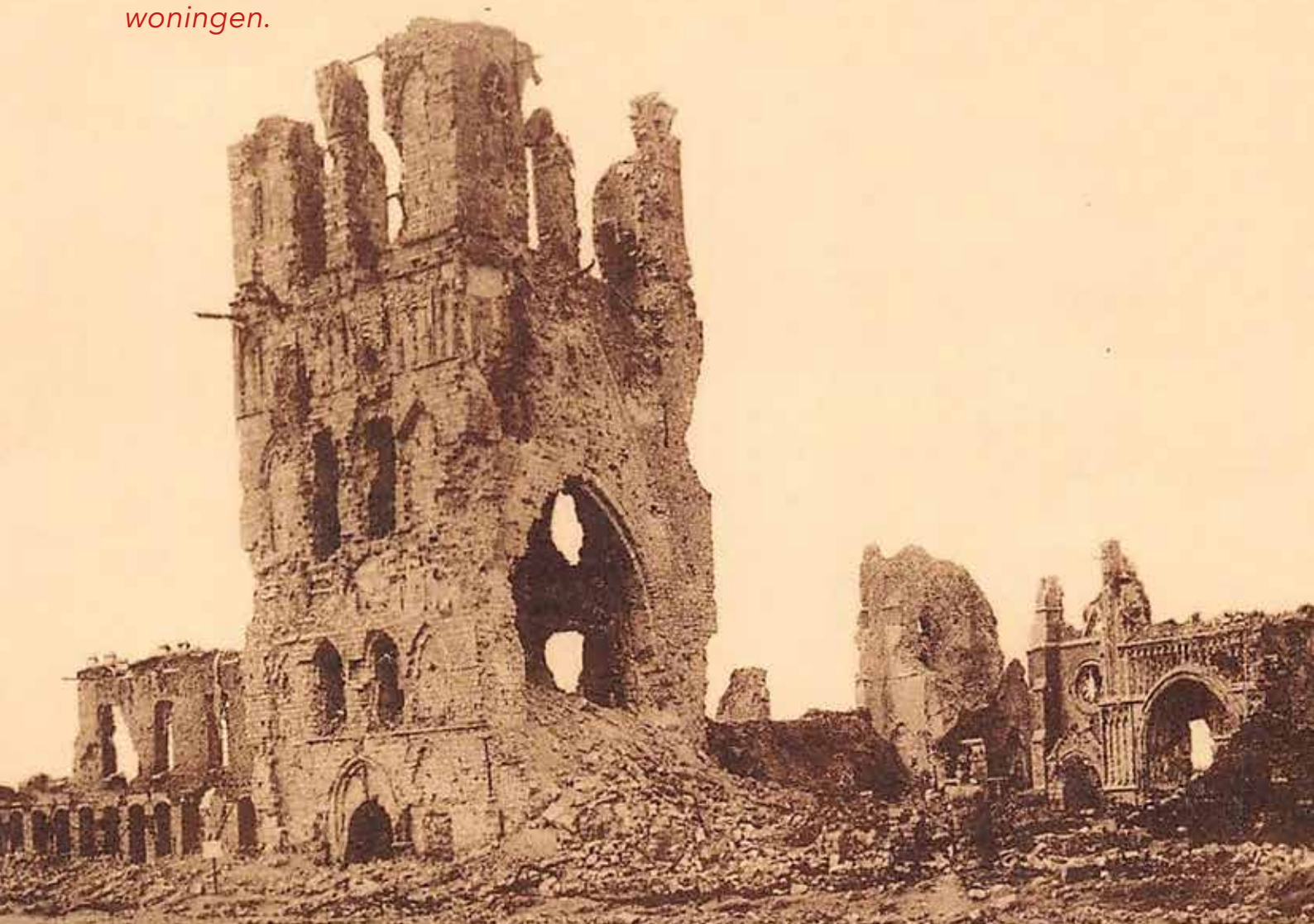
De Ieperlingen die langzaam terug naar huis komen vanuit hun vluchtoorden wonen in tijdelijke barakken, en de gigantische overgebleven puinhoop maakt stilaan plaats voor heropgebouwde woningen.

Voor de Wereldoorlog leefden zo'n 17.550 mensen in Ieper. Bijna iedereen was gevlucht.

Medio 1920 waren daarvan ongeveer 4.200 inwoners teruggekeerd naar hun geboortestad. Niet alleen fysiek diende de stad te herrijzen, maar ook de dynamiek moest terug komen.

Samen met de heropbouw kwam ook beetje bij beetje het verenigingsleven terug op gang.

Er ontstonden nieuwe toneelverenigingen en in oktober 1920 werd de eerste voetbalmatch gespeeld op het Minneplein.

Deel 1: (1920-1945)

||: De eerste voorzitter van Yprians, Aimé Gruwez

Een muziekvereniging kon niet uitblijven en onder impuls van Aimé Gruwez werd in juni 1920 in de pas heruitgebrachte krant "Het Ypersche" een oproep gelanceerd om muzikanten te verzamelen voor een nieuw op te richten muziekmaatschappij. Een dertigtal muzikanten, waaronder tien violisten, gaf gehoor aan deze oproep, een onverwacht succes. De meeste van deze muzikanten hadden voor de oorlog gemusiceerd in één van de drie muziekmaatschappijen die de stad rijk was. Er werd meteen gekozen voor de oprichting van zowel een symfonieorkest als een harmonie en later kwam daar zelfs nog een koor bij.

Op 21 juli 1920 was het dan zover; het eerste optreden van de symfonie Yprians vond plaats in Poperinge en stond onder leiding van Arthur Gaimant.

De harmonie ging op 26 oktober van dat jaar van start en repeteerde eerst thuis bij dirigent Georges Van Egroo. Slechts enkele dagen later verzorgde deze harmonie haar eerste optreden; een herdenkingsviering van de gesneuvelde.

||: Georges Van Egroo (Dirigent van 1920-1924)

De vereniging won snel aan populariteit en medio 1924 telde zij al 70 muzikanten. In dat jaar nam Albert Van Egroo het dirigeerstokje over van zijn broer Georges.

Het aantal concerten groeide aan als een wassende berggrivier en bezorgde Yprians een stevige reputatie tot ver buiten de leperse stadsmuren. In 1925 nam de eerste uitstap naar De Panne de allures van een kleine volksverhuizing aan. Niet minder dan vier stoomtrams met 1.200 leperlingen trokken richting kust. Dit werd een traditie die nog jaren zou duren.

Op zondag 24 juli 1927 onthulde veldmaarschalk Plumer de alombekende Menenpoort, het Brits gedenkteken waar sedert 1 juli 1928 dagelijks de Last Post wordt geblazen. De onthulling van het Brits Memoriaal dat het visitekaartje van de stad zou worden, gebeurde in aanwezigheid van Koning Albert I.

||: Albert Van Egroo (Dirigent van 1924-1929)

Op zo'n historisch moment in de geschiedenis van de stad mocht natuurlijk de Harmonie Yprians niet ontbreken. Zij luisterde samen met The Pipers of the Scots Guards de plechtigheid op. Beide formaties gaven die dag nog enkele concerten ten beste in de stad.

Op 31 mei 1929 overleed Albert Van Egroo, directeur van de heropgerichte leperse muziekschool en dirigent van de Harmonie Yprians. Onder zijn impuls verwierf Yprians naam en faam in binnen- en buitenland. Zijn aandeel in de culturele heropleving van de verwoeste stad was bijzonder groot. Hij werd onder massale belangstelling ten grave gedragen in de Sint-Pieterskerk.

Deel 1: (1920-1945)

Niet veel later volgde Lionel Blomme hem op en stak volgende speech af bij zijn aantreden als dirigent:

“Mijnheeren, de vereerende woorden, die mij hier door uw Voorzitter worden toegericht, vervullen mij met een dubbel gevoel.

Zij stemmen mij met oprechte dankbaarheid voor de betuiging van uw welkom in uw midden, en zij zijn mij een waarborg van uw genegen gezindheid.

Maar zij doen mij tevens ten volle beseffen het gewichtige van de taak die ge mij opdraagt, en waarvoor gij rekt op de beste van mijn krachten.

Graag aanvaard ik ze, die taak, omdat ze me toelaat een sedert lang gekoesterd verlangen te verwezenlijken, namelijk te kunnen bijdragen tot de veredeling van den muzikalen smaak van ons volk. Door mij den leidende post van dirigent der Harmonie toe te vertrouwen, zal het mij mogelijk zijn in voeling te komen met de Ypersche bevolking en zal ik daardoor de gelegenheid hebben

dat te doen wat voor den kunstenaar het hoogste is, namelijk de gemeenschap dienen.”

Lionel schreef de eerste versie van de Yprianamars, en moest helaas zijn opdracht na twee jaar dienst beëindigen.

Hij werd opgevolgd door François Deridder die de harmonie 22 jaar lang zou dirigeren. Deridder bracht de harmonie tot nieuwe hoogtes en meer en meer werd de harmonie uitgenodigd om ook in het buitenland te concerten en uitstappen op te luisteren.

Er werden talrijke reizen georganiseerd en in 1934 was Ypriana zelfs in Parijs te gast. Een jaar later trok de harmonie voor twee dagen naar Le Touquet-Paris Plage waar heel wat Ieperlingen in 1914-1918 een onderkomen hadden gevonden.

De Harmonie Ypriana gaf er één van haar meest memorabele optredens. Een journalist omschreef het als volgt:

“De Yperlingen vergaderden in een der mooiste hoekjes van het

prachtig en uitgestrekt sparrebosch, een der grootste aantrekkelijkheden van Paris-Plage, dat voor de omstandigheid helder verlicht was en waar de Harmonie Ypriana, van 9u30 tot 11u30 te midden van een stijgende geestdrift enkele uitgelezen nummers van haar repertorium uitvoerde. De talrijke toehoorders, waarvan het getal nog steeds aangroeide naarmate het uur vorderde, waren eensgezind om hunne bewondering uit te drukken over ons zoo prachtig en goed gedrild muziekkorps en bekenden openhartig dat het hen in langen tijd niet gegeven was geweest zoo een schoon en goed verzorgd concert bij te wonen. Ook was het, aan het adres van den chef, Heer Deridder, en zijne verdienstelijke muzikanten, een storm van toejuichingen die bij het einde van ieder nummer losbrak. Dit concert was voor onze Harmonie Ypriana een machtig succes en zal ongetwijfeld als een harer schoonste herinneringen aangeteekend blijven”

(uit Het Ypersche van 06/07/1935).

||: Lionel Blomme
(Dirigent van 1929-1931)

||: François Deridder
(Dirigent van 1931-1953)

De Tweede Wereldoorlog legde alle Ypriana-activiteiten lam. Maar zodra de bevrijding op 6 september 1944 in Ieper de feestklokken deed luiden, raakte ook Ypriana weer in een mum van tijd op toerental. De harmonie knoopte onmiddellijk weer aan met de medewerking aan traditionele feestelijkheden en plechtigheden. De uitstappen volgden elkaar opnieuw in een snel tempo op. Wereldoorlog II temperde wel de muzikale activiteiten maar niet de gevestigde reputatie van Ypriana.

De keuze welk muziekinstrument je wil leren bespelen, is zowat de belangrijkste beslissing die een muzikant dient te maken. Het spreekt voor zich dat je niet lichtzinnig de knoop mag doorhakken en je op voorhand best informeert welke instrumenten er precies allemaal bestaan. Af en toe wordt al eens een instrumentenvoorstelling georganiseerd waar je kan proeven van de verschillende instrumenten, maar vaak duwen ouders hun kind in de richting van één of ander instrument waarvan ze hopen dat het vooral niet te veel lawaai maakt...

Om de twijfelende jeugd en hun ouders een handje te helpen in hun keuzeproces schreven Atarah Ben-Tovim en Douglas Boyd het boek 'Welk instrument past bij mijn kind?'. Het is opgevat als een soort leidraad die toelaat om voor elk kind - aan de hand van enkele kernbeschrijvingen - het perfecte instrument uit te zoeken.

Als koperblazer werd mijn aandacht vooral naar het onderdeel over de koperinstrumenten getrokken en dus ga ik dit hoofdstuk onderzoeken op zijn waarheidsgehalte. Om het boek aan de realiteit te toetsen, trek ik voor deze reportage naar het verre Ieper. Deze stad in de Westhoek kent één van Vlaanderens meest hoogstaande harmonieën, de Koninklijke Harmonie Ypriana, die dit jaar ook haar 100e verjaardag viert.

Reden te meer om deze harmonie een bezoekje te brengen en uit te pluizen 'welk koperblaasinstrument bij mijn kind past'.

Mannelijk of vrouwelijk?

Het boekje beweert dat "vooral jongens zich aangetrokken voelen tot deze blinkende koperblaasinstrumenten, maar de laatste tijd komen daar steeds meer meisjes bij."

Deze stelling lijkt erg aannemelijk. Maar klopt ze ook? Als ik in de Harmonie Ypriana bij de trompettisten kijk, staat Nele Ameloot momenteel als enige vrouwelijke muzikant uitstekend haar mannetje in het trompetterselftal.

Twee sympathieke dames, Fien Adriaen en Sarah Verschaeve,

geven de hoornpupiter extra glans. Helaas bemerk ik enkel testosteron bij de trombone-, euphonium- en bastubapupiter. De Koninklijke Harmonie Ypriana heeft ook nog drie andere orkesten onder haar vleugels. In 'Het Iepers Kinderorkest' (IKO) en 'Ons Kramikkels' tel ik telkens drie vrouwelijke koperblazers. Sinds kort is ook koperensemble 'De Brasserie' opgenomen in de Yprianafamilie. De brassers dienen allen te gehoorzamen aan een vrouwelijke dirigente Jasmien, die - liet ik mij vertellen - de fluit als een sirene bespeelt. Geen wonder dat 'De Brasserie' een mannenbastion is ... Wanneer ik de dirigente vraag waarom er zich "enkel jongens aangetrokken voelen" tot 'De Brasserie', zwijgt Jasmien in alle toonaarden.

Psychomotorische geschiktheid

Wat vertelt het boekje ons over de geestelijke en lichamelijke geschiktheid om een koperblaasinstrument te bespelen? "Een trompettist moet vrij intelligent zijn en speelt graag haantje de voorste. De trompettist is gewoonlijk een onafhankelijk type dat de rest van de groep overheerst. Daarom behoort een trompettist niet tot een groep of kliek, maar verkeert hij wel graag in het gezelschap van anderen, mits hij voldoende bewonderd wordt. Trompettisten, klein van gestalte, vinden het prachtig om een hoop herrie te maken om op die manier een

uitlaatklep te hebben voor hun opgekropte energie.”

Ook de psychomotorische vereisten van de hoornist komen aan bod in het boekje:

“Het bespelen van de hoorn is nooit ontspannend: elke noot komt steeds met moeite tot stand. Enkel kinderen met voldoende intelligentie, wilskracht en discipline slagen hierin. Hoornisten voelen zich beter in kleinere groepjes en hebben gewoonlijk maar één of twee goede vriendjes. De positie van de hoorn in een orkest sluit bijzonder goed aan bij het gevoel van die hoornisten die vinden dat ze te weinig aandacht krijgen.”

Verder kunnen we lezen dat *“in een harmonie geen hoge eisen worden gesteld aan de trombonist. Nochtans zijn de meeste trombonisten wel slim en snel van begrip. Ze zijn opvallend sociaal, gevoelig en kunstzinnig. De bladmuziek voor euphonium en bastuba is niet moeilijk om lezen. Zachtaardige kinderen die niet zo briljant zijn, kunnen op deze instrumenten perfect functioneren. Zo hebben ze het gevoel toch ergens goed in te zijn... Dikke kinderen zonder energie zijn doorgaans heel tevreden met deze instrumenten.”*

Hoewel ik mij vragen stel bij bovenstaande stellingen, wou ik deze toch even toetsen aan de werkelijkheid. Op aanraden van mijn hoofdredacteur ben ik er niet verder op ingegaan, wil de harmonie haar 101ste verjaardag nog kunnen vieren.

De koperblazer als solist?

De auteurs tonen aan dat *“agressievere en meer dominante koperblazers de kans zullen krijgen om hun energie kwijt te raken bij de spanning en de inspanning van het soleren.”*

Vaak zit in een compositie wel hier en daar een solo voor een koperblazer of een groep koperblazers. Dat die solo, of een deel ervan, op het moment van de waarheid tijdens een concert soms de mist in gaat gebeurt al eens. ‘Een noot rateren’ heet dat in het muziekjargon, en soms geeft het een nieuwe wending aan een muziekstuk. Zoals die keer dat de hoornsolist tijdens het Welt-Jugendmusik-Festival in 1999 in Zürich tijdens Suite No 1 van Oliver Waespi net niet zijn hoogste noot haalde en er via een glissando nog naar toe probeerde te glippen. Het maakte het stuk er niet minder mooi door, en de jeugdharmonie Ypriana keerde zelfs huiswaarts met de

wereldtitel.

‘Het gaatje vullen’ is nog zo een begrip en wijst misschien toch ergens wel op dominantie of haantjesgedrag. Het betekent immers dat je een noot blaast op een moment waarop dat compleet ongepast is, zoals tijdens een collectieve rust bijvoorbeeld, of net nadat de dirigent het stuk heeft beëindigd. De rode kop die direct nadien ontstaat verradt meteen de schuldige, en de andere rode kop die ontstaat is die van de dirigent... ‘Con Pattintoso’ is een nieuwe muzikale term die we aan het jargon kunnen toevoegen. Het betekent ‘het overmatig en ongecontroleerd spelen van versieringsnoten’. De term werd in het leven geroepen na een concert van ‘De Brasserie’ dat ik bijwoonde in Watou. De stersolist van dienst wou misschien een dominante rol op zich nemen want hij begon tot ieders verbazing een hele rij versieringsnoten te spelen tijdens zijn solo die niet op de partituur stonden. Bovendien had door het straffe soleren het waterklepje van zijn instrument het begeven zodat opnieuw een muzikale term ontstond: ‘Senza pattinacqua’, of het bespelen van een instrument zonder waterklep.

Moeilijk, moeilijker, moeilijkst

Zou het ene koperblaasinstrument moeilijker te bespelen zijn dan het andere? Het boekje vertelt ons dat "de althoorn het makkelijkste koperblaasinstrument is en de Franse hoorn het moeilijkste. De klaroen is dan weer een ideaal instrument voor starters." Ik moet eerlijk toegeven dat ik hieromtrent niet veel wijzer ben geworden. Binnen de harmonie is geen enkele althoorn te bespeuren en velen doen mij geloven dat het euphonium het makkelijkste instrument is. Volgens Geert Leroy, 'chef de pupitre', kan hij zijn muziekstukken op zijn euphonium voorprogrammeren. Door een simpele druk op zijn vierde ventiel vliegen de mooiste melodieën de ruimte in.

Hoewel de klaroen geen deel uitmaakt van dit harmonieorkest, heeft het instrument een prominente rol te spelen in Ieper. Elke avond om 20 uur. weerklinkt de 'Last Post' onder de Menenpoort als eerbetoon aan de gesneuvelde soldaten tijdens de Eerste Wereldoorlog. Een onwaarschijnlijk pakkend schouwspel waar klaroeners van de brandweer door weer en wind steeds weer elke noot weten te treffen. De klaroener kan echter

geen beroep doen op ventielen die de toonhoogte regelen. Dit betekent dat de toonhoogte volledig afhangt van de lipspanning. Allesbehalve makkelijk lijkt me dat. Enkele Yprianatrompettisten hebben dit aan den lijve ondervonden. In 2018 verzorgden zij de Last Post tijdens de Royal Edinburgh Military Tattoo in Schotland. De "Royal Ypriana Wind Band Buglers" waren zeer vereerd om hun stad en deze mooie traditie te mogen vertegenwoordigen op een internationaal evenement van deze allure. De stress was echter nooit ver weg. Dus, het bespelen van de klaroen lijkt mij echt niks voor starters!

Maar hoe zou het nu zitten met de moeilijkheidsgraad van andere koperblaasinstrumenten? Ik vroeg me af of de trombone moeilijk te bespelen is. De trombonist maakt gebruik van zeven posities die afhankelijk van de lipspanning elk een andere toonhoogte genereren. Een kwartventiel bij de tenortrombone heeft het leven van de trombonist wat makkelijker gemaakt. Zo hoeft de trombonist geen grote afstanden meer af te leggen. En als die dan toch grote afstanden aflegt, is dit met het bovenste knopje van het hemdje

los om het publiek te imponeren. Die trombonisten willen nu eenmaal steeds hoog van de toren blazen...

De Franse hoorn zou alvast een moeilijk koperblaasinstrument zijn. De uitleg hiervoor was nogal technisch. De boventonen liggen heel dicht bij elkaar waardoor de trefzekerheid moeilijk zou zijn. Dit werd mij echter heel duidelijk tijdens het bijwonen van de repetitie. De desbetreffende hoornisten wensen weliswaar anoniem te blijven.

Volgens het boekje "speelt de bastubist eindeloos 'hoempa's". Niks is minder waar, want ook de partituur van een bastuba kan er soms 'zwart' uitzien (lees: veel noten bevatten). Door de omvang van het instrument is een enorme adembeheersing nodig. Ik heb alvast gemerkt dat sommige bastubisten binnen Ypriana 'veel noten op hun zang hebben'... Zij vinden van mij hetzelfde, maar daar trek ik mij geen fluit van aan...

journalist Freddy De Koninck

Net zoals muziek zijn beelden universeel. Foto's brengen ons dan wel niet de muziek van vroeger, maar ze zijn wel een blijvende herinnering.

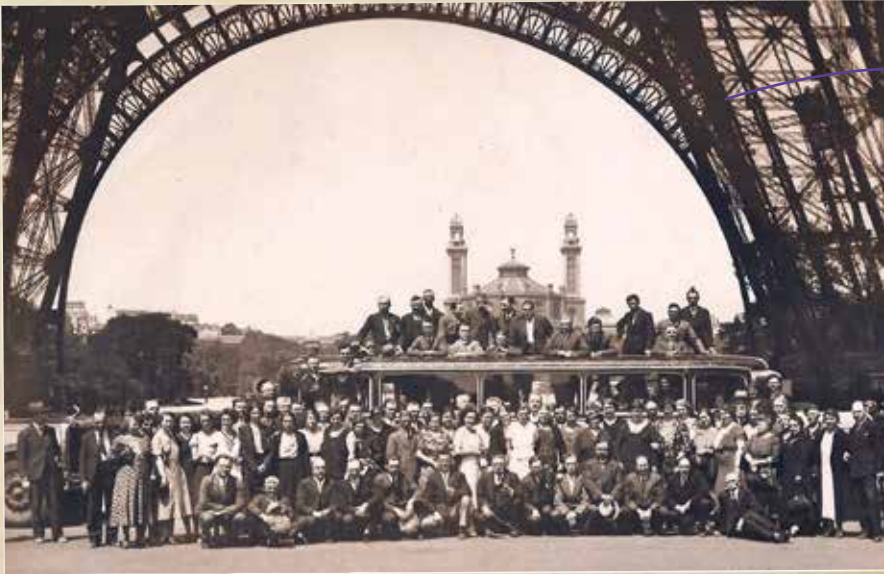
Ypriana verzorgt in 1929 voor de tweede keer de elfnovemberherdenking onder de Menenpoort. Deze werd in 1927 voltooid en ingehuldigd.

Bij de start van Ypriana werd ook gekozen voor de oprichting van een symfonisch orkest. Op deze foto zie je de leden van de Symfonie Ypriana in 1931.

Veel Teperlingen woonden de huldiging van de voorzitter van de harmonie Ypriana bij. Aimé Gruweeg werd in 1931 gehuldigd voor zijn winkel In de Puppen, gelegen in de Boterstraat. Nadien volgden er een parade en een banket in Capieres feestzaal in de D' Hondtstraat.

Op zaterdagmiddag 30 juni 1937 vertrokken leden en ereleden van Ypriana richting Parijs. Ook Versailles gaat in het programma. Hier zien we de groep onder de Eiffeltoren poseren.

Ypriana speelt een concert op de tijdelijke kiosk op de Grote Markt van Ieper op 21 juli 1938. De harmonie stond toen onder leiding van Francois Deridder.

Jaarlijkse uitstap naar De Panne door de harmonie telkens in de maand augustus... De reis gebeurde per tram vanuit Yper Statie tot in De Panne. Daar stonden een hulde aan de gesneuvelde soldaten en een concert op de zeedijk op het programma.

Laat ons eerlijk zijn, partituren, muziekinstrumenten, uniformen, een lokaal onderhouden... het kost allemaal geld. Gelukkig kunnen we rekenen op enkele partners die ons financieel steunen, zoals bijvoorbeeld Kantoor Devrieze

Het verzekeringskantoor Devrieze werd opgericht in 1945 door Paul Devrieze.

Na zijn vroegtijdig overlijden in 1957 zette zijn zus, Andrea Devrieze, het kantoor verder in Boezinge. De zoon van oprichter Paul Devrieze; Robrecht Devrieze nam het kantoor terug over in 1980. In 1982 startte ook Joan Devrieze als ABB Verzekeringsagent zijn kantoor in Elverdinge.

Miet Sinaeve, dochter van Robrecht Devrieze ging in 1994 van start als bediende voor beide kantoren. Robrecht en Joan Devrieze bundelden in 1996 hun krachten en startten een nieuwe vestiging in de Veurnseweg 582 te Elverdinge, onder de naam Verzekeringskantoor Devrieze.

Enkele jaren later groeide het kantoor verder uit tot vier personen met een verantwoordelijke schadebeheer.

Naar aanleiding van de overname van het verzekeringskantoor te Langemark vervoegde Bart Jansegers het team als zelfstandig medewerker. Een jaar later groeide het verzekeringskantoor verder door de overname van de portefeuilles van Reninge en Vleteren.

In 2013 stapte Jan Devrieze in de zaak ter voorbereiding van de opvolging van zijn vader Joan en in 2018 kwam de partner van Jan, Griet Viaene, het team versterken.

In de vroege jaren 80, met de verdere bloei van de Koninklijke Harmonie Ypriana, werd het Verzekeringskantoor Devrieze structurele sponsor van de harmonie. Dit omwille van de vriendschapsbanden met voorzitter Hendrik Cherchye.

Al meer dan 70 jaar zijn wij uw specialist in verzekeringen. Dag na dag streven wij gepassioneerd naar een oplossing op maat van uw behoeften.

Particulier, zelfstandige, ondernemer of landbouwer, elk van u kan rekenen op onze expertise in een vertrouwelijke omgeving.

/ *la*ment for the *fa*llen

Hoe komt iemand in godsnaam in een harmonieorkest of fanfare terecht? Misschien uit eenzaamheid, wegens een gebrek aan (andere) hobby's, ten gevolge van een sociale stoornis ...

In mijn geval, en hier ben ik vast helemaal niet zo uniek in, was mijn DNA de voornaamste reden om de Yprianameute te vervoegen.

||: Prosper Michiel & Mattie Archie net voor de uitstap van de Kattenstoet in 1994.

Mijn grootvader speelde reeds jarenlang in een harmonieorkest en koesterde de grote droom om zijn bloedeigen kleinkinderen, of op z'n minst toch één ervan, te zien marcheren in dat kostuum dat hij als het hoogste goed aanschouwde. De trots die daarmee gepaard ging, viel moeilijk te evenaren; dit zag ik toch in de ogen van mijn pepe 'Pros' toen ik voor het eerst samen met hem de straat op marcheerde in den Ypriana, de harmonie die ik bijna letterlijk met de papfles binnen gegoten kreeg. Vaak had ik 't muziek al zien passeren, om keer op keer de rijen af te schuimen op zoek naar die ene waar mijn pepe in liep, wachtend op de knipoog die hij ons, zijn nageslacht, telkens schonk.

Als eerste Yprianawapenfeit luisterde ik een Last Post op en, als mijn brein me niet in de steek laat, trok ik twee dagen later reeds opnieuw van leer in de Kattenstoet. We spreken hier over 1994, toen ik

de nobele functie van trosselaar bekleedde en mijn trots om dit te mogen doen, die van mijn pepe minstens evenaarde. Voor de aanvang van deze tweede plechtige uittocht kwam de familie bijeen om ons beiden zij aan zij in ons Ypriana-uniform te keuren. Voor mijn pepe betekende dit de laatste uitstap en het kostte hem veel moeite om die tot een goed einde te brengen. Maar koste wat kost wilde hij nog juist die ene Kattenstoet bijwonen om zo de fakkel symbolisch door te geven. Zijn trots hield hem overeind. Mooie herinneringen ... Naast mij liepen onder andere Peter en Frederik Leroy, Tony Desodt, Dilip Bouchaert en David Bonte. Het trosselen werd ons aangeleerd door Roland Neyrinck en Nico Logghe was nog niet lang dirigent.

Het was ook dankzij Nico dat ik niet veel later mijn plek in de jeugdharmonie vond. Dit ging als volgt: Nico kwam na een uitstap op

me af en sprak met de plechtige woorden 'Mattie, ik heb gehoord dat je ook gitaar speelt en dus noten kan lezen. Welkom in de jeugdharmonie als slagwerker, morgen gaan we op kamp naar de Lork in Kimmel, geef eens het telefoonnummer van je ouders, 's ochtends komt Tutte je ophalen'. Vijf minuten en een telefoontje later was alles in kannen en kruiken. Dit typeert Nico ten top; de gedrevenheid en kracht om iemand te overtuigen. Ik vond dit alles best prima, de trein van de jeugdharmonie was vertrokken en ik zat erop. Voor ik het goed en wel besepte, speelde ik pauken terwijl ik er de dag ervoor nog nooit één van dichtbij gezien had. Nico, alias Meester Tacticus, had er alle vertrouwen in. Voor pepe Pros overtrof dit natuurlijk alle verwachtingen. De vele successen van de jeugdharmonie kwamen daarna allemaal netjes in zijn plakboek vol krantenartikelen terecht en tot op vandaag draag

ik nog steeds zorg voor dit waardevolle eerbetoon van een grootvader aan zijn harmonie én zijn kleinzoon.

Ontelbare verhalen hoorde ik mijn pepe over Ypriana vertellen. Maar ook over veel andere muzikale gezelschappen kon hij de meest lyrische vertelsels uit de doeken doen. Veel namen passeerden de revue en met een grote glimlach op zijn gezicht diepte hij de ene anekdote na de andere op, net alsof hij ze allemaal opnieuw aan het beleven was. Het was voor mij als kind al overduidelijk dat mijn grootvader maar één grote passie had: muziek. Hoe de passie ontsproot, vertelde hij me meermaals. Als zesjarige koter trok hij met zijn vader namelijk naar Poperinge Kerremesse. Daar stond ergens bij een café een accordeon op een tafel die door iedereen gebruikt mocht worden. Het instrument eiste al zijn aandacht op, hij stapte op de accordeon af en begon erop te spelen. Blijkbaar ontstond iets muzikaals uit de combinatie pepe-accordeon, aangezien mensen rond hem kwamen staan en pepe op het hart drukten dat hij muzikant diende te worden. Niet veel later kocht zijn vader hem dan ook een accordeon, wat tot zijn dood het instrument bleef dat het nauwst aan zijn hart lag.

Op de accordeon speelde pepe ontelbare bals en thé dansants. Ook op zijn drum, die hij zelf altijd 'jazz' noemde, speelde hij vurig. Trompet was zijn officiële tweede instrument, dat hij jarenlang in de harmonie speelde tot hij overschakelde op

zijn bariton. Ypriana was niet de enige harmonie waar hij lid van was, maar hij beschouwde het wel als zijn 'moedermuziek', zoals we dat dan zeggen... Daarnaast musiceerde hij jarenlang in Vlamertinge, was chef van Drumband Missiaen, en blies in het orkest van Picanol.

Zoals eerder vermeld, passeerden veel namen van muzikanten waar hij toen mee optrok of het goed mee deed de revue, waaronder Gust Breyne, Staf Verheyen, Georges Hoflack, de Bouchaerts, Cerial Holbeke, Cerial Creus, Cerial Debryne, Cerial Alleweireld, ... - ja, 'Cerial' was een populaire naam indertijd, 'Prosper' daarentegen was toen al ouderwets, aldus mijn meme - Groot respect had hij voor Hendrik Cherchye, de jonge gast die de harmonie nieuw leven inblies, en evenzeer voor dat jong ventje dat de dirigeerstok voor zijn rekening nam, Nico. Ik vergeet ongetwijfeld talloze namen die het evenzeer verdienen om genoemd te worden...

Veel van die verhalen zijn ondertussen extra herkenbaar geworden nu ik zelf al jaren deel van de harmonie uitmaak. Mensen blijven mensen en doen gelijkaardige of soms zelfs quasi dezelfde dingen. Veel mooie uitstappen en reizen, soms in het gezelschap van mijn grootmoeder, andere keren dan weer niet; naar Zwitserland, Tsjecho-Slowakije, of Polen; met de bus maar ook toen al af en toe met het vliegtuig; deel uitmaken van stoeten in Frankrijk, zoals Belle Carnaval, en vele anderen waar ze kilometers tsojden maar gelukkig ook af en toe een (of meerdere) drankje(s)

konden nuttigen; het was toen niet zo heel anders dan nu.

Tot op heden heb ik me het nog geen seconde beklaagd dat ik in den Ypriana ben beland. De vriendschappen die ik eraan overhoud, de kansen die ik krijg om als muzikant uit te groeien en te evolueren, de mooie momenten, reizen, uitstappen, het delen van vreugde en verdriet, lief en leed, ... dit alles heeft voor mij een onschatbare waarde. Zonder mijn pepe Pros had mijn muzikaal leven er misschien helemaal anders uitgezien, net als mijn vriendenkring. Ik ben hem in ieder geval bijzonder dankbaar. En blijkbaar ben ik niet alleen, want als ik met oude bekenden van hem aan de praat raak, komen de tongen meestal bijzonder snel los en stapelen de verhalen zich op. Wanneer ik mijn Yprianapensioengerechtigde leeftijd (bestaat dit?) behaald heb, ben ook ik vast en zeker in het bezit van talloze boeiende, bijzondere en hier en daar wat sappige verhalen. Maar eigenlijk heb ik er nu best ook al heel wat van op zak ...

Mattie Archie

...Tineke Devoghel

Tineke Devoghel werd op 2 juli 1983 geboren en groeide op in een muzikaal nest in Veurne. Haar mama is koster-organist, haar papa dirigeerde een koor, speelde accordeon en zingt heel graag. Al haar broers en zussen zijn eveneens actief met muziek bezig. Na haar middelbare studies Techniek-Wetenschappen aan het Annunciata-instituut in Veurne zakte ze af naar Antwerpen waar ze aan de Artensis Plantijn Hogeschool haar diploma Bachelor muzikale opvoeding en biologie behaalde. Daarna zette ze haar studies verder in The School of Arts, afdeling van het Koninklijk Muziekconservatorium te Gent, waar ze een Master of Arts behaalde voor uitvoerende klassieke muziek op dwarsfluit.

Tineke is werkzaam als lerares dwarsfluit en groepsmusiceren aan de Stedelijke kunstacademie in Poperinge.

Ze dirigeert het koor en begeleidingsensemble van Chorus en het Iepers Kinderorkest (waar de allerkleinste Yprianisten musiceren) staat onder haar leiding. Verder jureert ze als gast jurylid voor Vlamo, en geeft ze regelmatig workshops.

Zelf musicert ze nog in verschillende harmonieorkesten, waaronder het Koninklijk Houtlands Harmonieorkest uit Torhout, en de Koninklijke Harmonie Ypriana waar ze fluit en piccolo speelt.

Ze is gehuwd met Nico Logghe die de dirigent is van onder andere de Koninklijke Harmonie Ypriana.

Ypriana bestaat 100 jaar; zelf ben je al spelend lid sedert 1996. Welk concert of welk moment is jou het meeste bij gebleven?

De hoogdagen van de jeugdharmonie blijven me het beste bij. De concertreizen naar Rostock, Purmerend, Zürich en Schlading, waar we telkens mooie resultaten behaalden. Ook aan de cd-opname van de jeugdharmonie in 2000 heb ik nog goede herinneringen.

Welk(e) muziekstuk(ken) zou je graag nog eens terug op de pupiter zien belanden?

De mooiste werken zijn natuurlijk gekoppeld aan nostalgie. Inspirations van Jan De Haan was een wedstrijdwerk in Purmerend. Dat was toen de eerste keer dat ik echt in zo'n wedstrijdsfeer op het podium zat. Ook Suite no1 van Oliver Waespi was een hele uitdaging. En het T-bone concerto van Johan De Meij dat we uitgevoerd hebben met Ivan Meylemans in de koninklijke zaal van de Lakenhallen is één van mijn favoriete werken ik herinner me nog dat Ivan op de avond van het concert in de file stond en maar net op tijd arriveerde, zijn trombone uit zijn kist haalde, een paar noten warm blies, en het hele concerto fantastisch speelde.

Je koos voor dwarsfluit. Had je niet liever een echt instrument geleerd (haha)? Welk instrument zou je ook nog wel eens willen leren bespelen?

De fagot spreekt mij ook aan, maar ik weet niet of ik het meteen zou willen leren spelen. Er is deels het tijdsgebrek, maar ook een stuk frustratie als je een nieuw instrument leert, omdat je het niet meteen op een zeker niveau kan spelen. Maar ik speel naast fluit en piccolo ook nog piano, dat doe ik heel graag. In de academie vooral om mijn leerlingen te begeleiden. Ook heb ik een tijdje contrabas gespeeld.

Bij ons thuis was er trouwens een regel dat niemand hetzelfde instrument mocht kiezen. Mijn oudste zus koos piano, de tweede viool, de derde saxofoon, dus ik moest iets nemen wat nog niet bespeeld werd. Gelukkig koos nog niemand fluit... (lacht).

Stel dat je geen muzikant was geworden, wat zou je dan wellicht wel geworden zijn?

Ik denk dat ik sowieso leerkracht was geworden, wat uiteindelijk ook mijn beroep is geworden. Ik denk ook dat de job van muzieklerkracht en dirigent veel overeenkomsten hebben. Je moet in beide functies zowel muzikant als pedagoog zijn.

Wat betekent muziek voor jou?

Muziek ontroert, ontspant, fascineert, brengt mensen samen... het heeft ook een grote emotionele waarde omdat het verbonden is met bepaalde gebeurtenissen in iemands leven. Huwelijk, speciale gelegenheden, feesten, een werk dat ik uitvoerde op mijn eindexamen...

Muziek kan aan de andere kant ook een leuke uitdaging zijn. Aan sommige werken heb je echt een kluif vooraleer je ze onder de knie hebt, een beetje uitdaging vind ik wel leuk.

Zowel jij als Nico hebben een drukke agenda, hoe hou je het vol?

Door de voldoening die je krijgt van hetgeen je doet denk ik. Dat zet je telkens aan om verder te doen. En ook door rust in te bouwen wanneer het kan. Dat doen we meestal door wat te wandelen, uit eten te gaan, samen zijn met vrienden en familie. Ik voel wel dat ik tijdens het schooljaar meer nood heb aan ontspanning, daar moet ik nog wat de balans vinden.

Wanneer is voor jou een concert geslaagd?

Als je zelf tevreden bent over de muzikale prestatie en het (kenners-) publiek positieve feedback geeft na het optreden.

Welke muzikale en andere dromen koester je nog?

Oh, ik ben eigenlijk echt wel gelukkig met de dingen die ik momenteel doe. Het is heel gevarieerd en ik kan met toffe mensen samenwerken. Ik vind het ook fijn om af en toe iets nieuws op te zoeken. Een mens is niet gemaakt om twintig jaar aan een stuk hetzelfde te doen. En soms moet je ook een deur durven

sluiten om een nieuwe te (kunnen) openen. Ik stond bijvoorbeeld mee aan de wieg van het Kinderorkest, maar ik geef heel binnenkort het dirigeerstokje door aan Jasmien Vandewalle, al blijf ik voorlopig nog wel betrokken.

Wat ik graag doe zijn cross-over-projecten en -concerten. Producties die je in elkaar kan steken, combinaties maken met theater, dans, zang.... Kortom, een programma dat buiten de lijntjes kleurt en creatief is.

Los daarvan zou ik graag nog wat reizen, genieten van alle momenten. Ik leef volgens het principe carpe diem en kan genieten van de kleine dingen in het leven.

Wat wens je Ypriana nog voor de komende 100 jaar?

Veel mooie uitdagende muzikale hoogtepunten! Concerten, projecten, wedstrijden, reizen (wie weet eens naar Amerika?). En ook dat er een goede open geest is binnen de groep, waar iedereen respect heeft voor elkaars eigenheid en kan uitblinken in wat hij of zij goed kan. Zowel de muzikanten als diegenen met eender welke andere functie binnen de vereniging.

allegro

Wat heb je liefst Tine?

Fluit of Piccolo

In Ypriana speel ik liever piccolo, solistisch gaat mijn hart meer uit naar fluit...

Koor - Orkest

Combinatie van beide. Hangt ook een beetje van de muziek af... Ik dirigeer heel graag een koor en speel graag in een orkest.

Zingen - Musiceren

Zingen doe ik graag solistisch, terwijl ik liever musicer in ensemble of orkest.

Bier - Wijn

Hmmm, wijn

Popconcert - Opera

Popconcert

Actiefilm - Romantische film

Romantische film!

Vlees - Vis

Vis

Namiddag in de zetel - Stevige wandeling

Stevige wandeling

IKO - Ypriana

(lacht) Harmonie ypriana

Musiceren - Dirigeren

Da's een moeilijke... (denkt lang na) (denkt zeer lang na) (begint met haar vingers op de tafel te trommelen) Moet ik antwoorden? Goh,... allebei echt heel graag.

Zwart - Wit

Zwart

/ Ypriana is *fa - mi - lie*

Verkleefdheid

Een woord dat stond in een krantenartikel uit 1929 en gebruikt werd door de toenmalige voorzitter Aimé Gruwez in een dankwoord aan de bestuursleden en de werkende leden, zoals de muzikanten toen genoemd werden.

Dat woord is nog steeds van toepassing op de huidige generatie "Yprianisten", en wellicht ook nog op de volgende generaties omdat het goed omschrijft welke cohesie er binnen onze vereniging heerst. Ypriana is niet enkel musiceren op hoog niveau maar ook amuseren op een minstens even hoog niveau.

Samen uit eten, of iets gaan drinken met vrienden na een intense repetitie of geslaagd optreden. Samen op weekend of op reis gaan. Elkaar helpen en steunen en vaak ook ontmoeten buiten Ypriana om. Een notenbalk is het fundament voor een partituur, en lijkt op de (k)leefband die "Yprianisten" als familie samenhoudt.

Verschoonbaarheid

Nog zo'n mooi woord. Want toegegeven, zelfs onder beste vrienden zijn er al eens meningsverschillen of loert een discussie soms om de hoek. Allegro con fuoco! Maar dat kan en mag ook, het is eigen aan het samenzijn onder mensen. Elk huisje heeft zijn kruisje, en bij ons heb je niet alleen kruisjes maar ook mollen.

Gelukkig heerst steeds het besef dat iedereen recht heeft op zijn of haar mening en dat er een sfeer hangt van 'we agree to disagree'.

De mantel der liefde is groot genoeg om één en ander toe te dekken.

Verliefdheid

Dat hoeft geen betoog. Muzikanten hebben een emotioneel en passioneel karakter, en dat mondt soms uit in enkele "Yprianisten" die bij elkaar de liefde vinden. Soms is dat kortstondig, soms is dat intens, soms blijft dat bij één liefde en zien we het resultaat van die liefde soms al meespelen in ons kinderorkest. Anderen zijn niet enkel polyfoon maar poly-amoureuus. En ook dit is eigen aan de aard van ons beestje, en maakt ons tot een hechte bende maten, makkers die in de maat van de muziek en het leven spelen.

||: Mieke met haar man en kinderen.

Mieke Descamps was lid van de Harmonie Ypriana van 1993 tot en met 2010. "Mieke wie?" zal u denken... Mieke Descamps, maar iedereen kent haar als Mieke Tuba. Ze speelde 17 jaar euphonium. Een terugblik.

Wat is je leukste herinnering aan Ypriana?

"Goh, er zijn er zoveel... Wat me altijd is bijgebleven zijn de uitstappen naar de wijnfeesten van Bernkastel. We hadden daar altijd plezier tijdens de stoet, maar vooral erna. Het glaasje heb ik nog steeds."

Welk muziekstuk, of met welke artiest speelde je het liefst?

"Het concert met uitsluitend filmmuziek vond ik de max. We speelden thema's zoals Jurassic Parc, Pirates of the Caribbean, Conquest of Paradise, the Pink Panther, ..."

Waarom ben je gestopt bij Ypriana?

"Na de geboorte van mijn tweede kind wou ik een (korte) pauze inlassen, maar daarna volgden nog een derde en vierde dochter en werd het wat te druk met de was en plas."

Zou je overwegen om (ooit) nog terug te komen?

"Het kriebelt nog iedere keer als ik een muzikant tegenkom van Ypriana (bijna dagelijks dus aan de schoolpoort) of mijn zus Katrien, die klarinet speelt bij Ypriana, hoor vertellen wat er weer op het programma staat! Wie weet..."

Speel je nog muziek?

"Ja hoor, ieder jaar speel ik muziek in de kleuterklassen van mijn kindjes

tijdens de 'muziekweek'. Verder dan 'ik zag twee beren', 'ikkeltje kramiekeltje', ... gaat het niet."

Kom je soms nog eens luisteren naar een optreden van Ypriana?

"Ik probeer ieder jaar te komen luisteren naar het eindejaarsconcert! Vorig jaar lukte dit niet, dit jaar kom ik zeker af. Beloofd..."

Wil je nog iets kwijt naar aanleiding van 100 jaar Ypriana?

"Doe er nog eens 100 jaar bij hé. Binnen enkele jaartjes spelen mijn eigen kinderen hopelijk mee en beleven ze ook zo'n fantastische tijd. Bedankt voor alle muzikale jaren en de vele vriendschappen die eruit zijn ontstaan..."

'T CONVENT

LO-RENINGE

ALASKA
ADVISORS • ACCOUNTANTS • AUDITORS

DAVIDSFONDS
Ieper

Devrieze
KBC VERZEKERINGEN

Met zo'n 400.000 vennoten is Cera de grootste coöperatie van België. Cera brengt mensen, middelen en organisaties samen, bundelt krachten, neemt initiatieven en realiseert waardevolle projecten met een duidelijk doel: samen investeren in welvaart en welzijn. Ook jij kunt deel uitmaken van Cera! Check www.cera.coop

**Ticket
winkel**

UW BANK & VERZEKERINGSMAKELAAR
WWW.BEAU4FINANCE.BE

VREDESSTAD

De geschiedenis van Ypriana is in de eerste plaats een klinkende geschiedenis. Wil je de verhalen van dit magazine tot leven zien komen, noteer dan nu al 19 en 20 december 2020 in je agenda. Ypriana brengt in Het Perron een uniek verhalend concert. In samenwerking met Dirk Clement (verteller), Lucas Van den Eynde en Jan De Smet.

Binnenkort meer info op www.harmonieypriana.be of onze Facebookpagina.

